

ALFRED, LORD TENNYSON

ΕΝΟΧ ΑΡΝΤΕΝ

ΑΠΕΔΩΣΕ
ΣΕ ΣΤΙΧΟΥΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥΣ
Γ. Ι. ΜΠΟΥΡΛΟΣ

ΤΑ ΑΡΧΙΚΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ
ΚΕΙΜΕΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ
ΕΦΙΛΟΤΕΧΝΗΣΕ Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ
Β. ΓΕΡΜΕΝΗΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ
“ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΧΡΟΝΙΚΩΝ,”

◇ (ΤΕΥΧΟΣ 4) ◇
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1930

ΤΥΠΩΘΗΚΑΝ 300 ΑΝΤΙΤΥΠΑ
ΣΕ ΠΟΛΥΤΕΛΗ ΕΚΔΟΣΗ ΠΡΟΣ
ΔΡΑΧ. 50 ΕΚΑΣΤΟΝ, ΑΡΙΘΜΗ-
ΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟΥ ΑΡΙΘ. 1 — 300.

ALFRED, LORD TENNYSON

ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΑ

ΚΑ ΚΥΒΕΛΗ

ΠΟΥ ΜΕ ΘΕΡΜΟ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΚΑΘΟΔΗΓΗΣΕ
ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΜΟΥ ΣΤΗ ΣΚΗΝΗ
Η ΜΙΚΡΗ ΑΥΤΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ
ΜΕ ΣΕΒΑΣΜΟ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗ

ΑΦΙΕΡΩΝΕΤΑΙ

Γ. Ι. Μ.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Ἡ ἀπόδοση σὲ Ἑλληνικοὺς στίχους τοῦ δραματικοῦ ποιήματος τοῦ Τέννυσον, ἔγινε ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸ Ἀγγλικὸ πρωτότυπο, καὶ στὰ ἴδια μέτρα ποῦ μεταχειρίζεται ὁ Ἀγγλος ποιητής.

Χάριν τῆς πλήρους προσαρμογῆς τοῦ ποιήματος μὲ τὴ μουσικὴν ὑπόκρουση τοῦ Ριχάρδου Στράους, παρελήφθησαν ἢ προσετέθησαν σὲ ὠρισμένα σημεῖα, μερικοὶ στίχοι, χωρὶς νὰ παραβλάπτεται καθόλου ἡ συνοχὴ καὶ τὸ ποιητικὸ κάλλος τοῦ ἔργου.

Γιὰ νὰ ἀπαγγελθῇ σὲ δημόσια συναυλία ὁ «Ἐνὸχ Ἄρντεν», πρέπει νὰ ζητηθῇ ἡ γραπτὴ ἄδεια τοῦ μεταφραστοῦ.

Γ. Ι. Μ.

ENOX APNTEN

Vorspiel. *Prelude.*
Allegro moderato.

RICHARD STRAUSS op. 38

ff energico

STAMP

STAMP

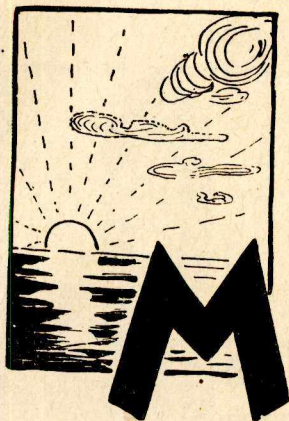

M

ακρὺς σειρὲς ἀπὸ σπασμένα βράχια,
ἔχουν ἀνοίξει ἓνα χάσμα, κ' εἶναι
στὸ χάσμα μέσα, ἀφρὸς καὶ κίτρινοι ἄμμοι.
Κόκκινες στέγες πίσω, μαζεμένες
σ' ἓνα στενὸ τριγύρω περιγιάλι,
ἓνα χυτὸ ἐκκλησιάκι, καὶ πιὸ πάνω
ἓνα μακρὸν δρομάκι σκαρφαλώνει
πρὸς ἓνα μύλον ἀψηλὸ σὰν κάστρο.
Ψηλότερα, πιὸ πίσω ἀπὸ τὸ μύλο,
ἓνας σταχτὴς ἀμμόλοφος μὲ τάφους
Δανικούς, κι' ἀπὸ ἓν' ἄνοιγμα τοῦ λόφου,
σὰν μέσα ἀπ' ἀνθογυάλι ξεπροβάλλει,
πράσινο δάσος φουντουκιές, ποῦ πᾶνε
καὶ μᾶσουν τὸ φθινόπωρο φουντούκια.

Σὲ τοῦτο τ' ἀκρογιάλι, — πᾶνε τώρα
ἐκατὸ χρόνια, — τρία μοναχοπαῖδια,
ἢ Ἄννα Λῆ, ἢ πὶ ὄμορφη κοπέλλα
τοῦ λιμανιοῦ, ὁ Φίλιππος ὁ Ρέϋ,
ὁ γυιὸς τοῦ μυλωνᾶ, κί ὁ Ἔνοχ Ἄρντεν,
παιδὶ καρaboκύρη, ποῦ μιὰ νύχτα
ἀπόμειν' ὄρφανὸ σ' ἓνα ναυάγιο,
μὲς τοῦ γιαλοῦ ἐπαίζαν τὶς σαβοῦρες,
ἀπάνω στὰ σκοινιά τὰ στιβαγμένα,
στὰ δίχτυα τῶν ψαράδων τ' ἀπλωμένα,
σ' ἄγκυρες σκουριασμένες, καὶ σὲ βάρκες
σερμένες στὴ στεριά, χτίζαν παλάτια
ποῦ γκρέμιζε τὸ κῦμα, κάθε μέρα
ἀφῆναν τὶς μικρὲς πατημασιές τους
γιά νὰ τὶς σβύσει πίσω τὸ νερό.
Κάποια στενὴ σπηλιὰ κάτω ἀπ' τὰ βράχια
τὴν εἶχαν γιά σπιτάκι τους νὰ παίζουν
κ' ἦταν ὁ Ἐνὸχ μιὰ μέρα νοικοκύρης
κ' ὁ Φίλιππος τὴν ἄλλη κ' ἦταν πάντα
μόνη νοικοκυρὰ στὸ σπίτι ἢ Ἄννα.
Μὰ κάποτε ἤθελε ὁ Ἐνὸχ νὰ μένει
μιὰ ὀλόκληρη βδομάδα νοικοκύρης:
«τὸ σπίτι εἶναι δικό μου κ' ἢ Ἄννοῦλα
εἶναι γυναῖκα μου» ἔλεγε, «μὰ εἶναι
καὶ δική μου» τοῦ ἀπαντοῦσε ὁ Φίλιππος,
«μὲ τὴ σειρὰ καθέννας θὰ τὴν ἔχει».
Καὶ πάντοτε ὁ Ἐνὸχ ὅταν μαλῶναν
ὡς ἦταν δυνατότερος νικοῦσε.
Κι' ὁ Φίλιππος ποῦ γέμιζαν μὲ δάκρυα
τὰ γαλανὰ του μάτια ἀπ' τὸ θυμὸ του,
φώναζε τότε: «σὲ μισῶ Ἐνόχ».
Μὰ σὰν ἐφτάναν ὡς ἐκεῖ, ἢ Ἄννοῦλα

τοὺς ἔλεγε, τὰ κλάματα ἀρχινῶντας,
ὅτι γι' αὐτὴν δὲν πρέπει νὰ μαλῶνουν,
καὶ τῶν δυονῶν τοὺς θᾶνε γυναικοῦλα.

Ἄ σὰν ἡ πρώτη ἐδιάβηκεν αὐγοῦλα
τῶν παιδικῶνε χρόνων, κι' ὁ καθένας
τὴ νέα θερμότητα ἄρχισε νὰ νοιώθει
τοῦ ἡλίου τῆς ζωῆς ποῦ προχωροῦσε,
μαζῆ νὰ νοιώθουν ἄρχισαν κ' οἱ δύο τοὺς
μι' ἀγάπη φλογερὴ μὲς τὴν καρδιά τους
γιὰ τοῦτο τὸ μονάκριβο κοράσι.
Ὁ Ἐνόχ τῆς τῶπε πρῶτος· μὰ ὡστόσο
κι' ὁ Φίλιππος κρυφὰ τὴν ἀγαποῦσε.
Καὶ φαίνονταν τῆς Ἄννας ἡ συμπάθεια
περσότερο στὸ Φίλιππο νὰ κλείνει,
μὰ δίχως νὰ τὸ ξέρει κι' αὐτὴ ἡ ἴδια
ἀγάπαε τὸν Ἐνόχ· κι' ἂν τὴ ρωτοῦσε
κανένας, θὰ τ' ἀρνιόταν. Καὶ μιὰ σκέψη
εἶχε ὁ Ἐνόχ στὸ νοῦ του, πῶς νὰ βάνει
ὄλα ὅσα κέρδιζε στὴ πάντα, βάρκα
δική του ν' ἀγοράσει κ' ἓνα σπίτι
νὰ χτίσει γιὰ τὴν Ἄννα, κι' ὅπως ἦταν
γερός, καὶ δουλευτῆς ἀπὸ τοὺς λίγους,
τόσο στὸ τέλος πρόκοψε, ὅσον ἄλλος
κανεὶς ψαρᾶς σὲ τοῦτο τ' ἀκρογιαλί.
Καὶ γιὰ ἓνα χρόνο ἐργάστηκεν ἐπίσης

σὲ πλοῖο ἐμπορικόν, καὶ γίνηκ' ἕνας
ἀπὸ τοὺς πιὸ καλοὺς τοῦ τόπου ναῦτες.
Καὶ τρεῖς φορὲς ἐγλύτωσε ἀπ' τὸ ρέμα
τὸ δυνατὸ τῆς θάλασσης, ἀνθρώπους
ποῦ κινδυνεύαν νὰ πνιγοῦν, κ' ὁ κόσμος
μίλαε γι' αὐτὸν μ' ἀγάπη στὸ λιμάνι.
Ἔτσι, σὰν ἔγινε εἴκοσι χρονῶνε,
βάρκα δικῆά του ἀγόρασε, καὶ σπίτι
ἔχτισε γιὰ τὴν Ἄννα, σὰ φωλίτσα
χαρούμενη, καταμεσίς στὸ δρόμο
ποῦ τράβαγε ψηλὰ κατὰ τὸ μῦλο.

Κάποιο χρυσὸ τοῦ φθινοπώρου δεῖλι,
ποῦ ἦταν γιορτὴ κ' οἱ νέοι γλεντοκοποῦσαν
κ' ἐτρέχανε νὰ μάσουνε φουντούκια
μεγάλοι καὶ μικροὶ μέσα στὸ δάσος,
βαστῶντας σάκκους, δίχτυα, καὶ καλάθια,
ὁ Φίλιππος ἀπόμεινε μιὰν ὥρα
πιὸ πίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους (τ' εἶχε μείνει
μὲ τὸν πατέρα του ἄρρωστο στὸ σπίτι.)
Μὰ σὰν στὸ λόφο ἀνέβηκεν ἀπάνω
στὸ μέρος ἀκριβῶς ὁπόθε ἀρχίζει
τοῦ δάσους ἢ κατηφοριὰ, ἀντικρῶζει
μὲ τὸν Ἐνὸχ τὴν Ἄννα ἀγκαλιασμένους
ἔρωτικά, νὰ κάθονται στὴ χλόη.
Στοῦ Ἐνὸχ τὰ μαῦρα μάτια τὰ μεγάλα,
καὶ σ' ἀνεμοδαρμένο πρόσωπό του,
ἔλαμπε ἡ φλόγα τοῦ ἔρωτα σὰν ἥλιος.
Ὁ Φίλιππος ἐστάθη, καὶ διαβάζει
στὰ μάτια, στὴ μορφὴ τους, τὸ χαμό του.
Κι' ὡς εἶδε τὰ κεφάλια τους νὰ σμίγουν,
ἐστέναξε, τοῦ φάνη ὅλος ὁ κόσμος

νά χάνεται με μιᾶς ἀπὸ μπροστά του,
 ἐγύρισε, κι' ὡς λαβωμένο ζῶο
 ἀκροπατῶντας, χάθηκε στὸ δάσος.
 Μὲς τὶς φωνὲς τῶν ἄλλων καὶ τὰ γέλοια
 διάβη σκυφτός, τῆς μοίρας του τὸν πόνο
 μὲς τὴν καρδιά του πνίγοντας γιὰ πάντα.

Ετοι παντρεύτηκε ὁ Ἐνὸχ τὴν Ἄννα,
 καὶ χαρωπὰ σημάναν οἱ καμπάνες,
 καὶ χαρωπὰ κυλούσανε τὰ χρόνια,
 γεμάτα ὑγεία κι' ἄνεση, ἑφτὰ χρόνια,
 ἑφτὰ χρονάκια ὄλο χαρὰ κι' ἀγάπη,
 μὲ κόπους, μὲ παιδιά, κ' ἦταν τὸ πρῶτο
 παιδί τους κοριτσάκι· κ' ἔναν πόθο
 εἶχε, νὰ κάνει κάθε οἰκονομία,
 μιὰ ἀνατροφή καλὴ γιὰ νὰ τοῦ δώσει,
 ἀνώτερη πολὺ ἀπὸ τὴ δική του.
 Γεννήθη σὲ δυὸ χρόνια κ' ἔνα ἀγόρι,
 ποῦ θᾶτανε τῆς μάνας του μιὰ μέρα,
 γλυκειὰ παρηγοριὰ στὴ μοναξιά της,
 σὰν θὰ ταξίδευε ὁ Ἐνὸχ στὰ ξένα.

Κι' ὅπως ἀλλάζουν ὄλα ἐδῶ στὸν κόσμο,
 πέρα μακρὰ ἀπὸ τὸ μικρὸ λιμάνι,
 πρὸς τὸ βορρῖαν ἀπάνω δέκα μίλια,
 ἔν' ἄλλο μεγαλύτερον ἀνοίχτη.

Ἐπήγαινε συχνὰ ὁ Ἐνὸχ κεῖ κάτω
 καὶ δούλευε· μὰ ξαφνικὰ μιὰ μέρα,
 ἐγλύστρησε ψηλὰ ἀπὸ ἓνα κατάρτι
 ὅπου εἶχε σκαρφαλώσει, καὶ τσακίζει
 τὸ ἓνα του τὸ πόδι· κ' ἔμεινε κεῖ πέρα
 γιὰ κάμποσο καιρὸν ὡς ποῦ νὰ γιάνει.
 Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ποῦ ἓνα παιδάκι
 ἀρρωστημένο ἀπόχτησεν ἀκόμα,
 ἄλλος βαρκάρης πῆρε τὴ δουλειά του
 καὶ τὸ ψωμὶ αὐτουνοῦ καὶ τῶν δικῶν του.
 Κι ἂν καὶ εἶχε πίστη στὸ Θεὸ καὶ θάρρος,
 ἐδείλιασε κι' ἀποθαροῦνθη ὡς εἶδε
 πῶς ἄλλος τοῦ εἶχε πάρει τὴ δουλειά του.
 Τοῦ ἦτανε ἀδιάκοπος ἐφιάλτης
 νὰ βλέπει τὰ παιδιά του πεινασμένα
 καὶ τὴ γλυκειά του ἀγάπη, τὴν Ἄννοῦλα,
 σὰ μιὰ ζητιάνα νᾶχει καταντήσει.
 Τότε ὁ Ἐνὸχ μὲ μάτια βουρλωμένα,
 καὶ πίστη στὸ Θεό του, προσευχήθη:
 «Γλύτωσε Θεέ μου τοὺς δικούς μου, κι' ὅ,τι
 κακὸ κι' ἂν γίνῃ, ἀπάνω μου ἄς πέσει».
 Στὴν προσευχή του ἀπάνω, ὁ καπετάνιος
 ἤρθε τοῦ καραβιοῦ, ποῦ εἶχε δουλέψει
 καὶ ποῦ εἶχε πάθει ὁ Ἐνὸχ στὴ δουλειή του
 γιὰ νὰ τοῦ πῆ πῶς θᾶκανε ταξειδι
 σὲ λίγο τὸ καράβι του στὴν Κίνα,
 κι' ἂν ἤθελε λοστρόμο νὰ τὸν πάρει·
 σὲ τρεῖς βδομάδες κι' ὅλας θὰ μισεῦαν,
 ἂν ἤθελε μαζῆ ὁ Ἐνὸχ νὰ πάει.
 Ἐδέχθη εὐτὺς ὁ Ἐνὸχ τὴν πρότασή του,
 καὶ τὸ Θεὸ εὐχαρίστησε ποῦ τόσο
 εἰσάκουσε γοργὰ τὴν προσευχή του.

Τῆς δυστυχίας τώρα τὸ σκοτάδι
σιγὰ σιγὰ ἔσα νᾶρχισε ν' ἀρῶνει,
σὰ συννεφάκι διάφανο ποῦ ἀφήνει
τοῦ ἡλίου νὰ τὸ διαπερνᾶν οἱ ἀχιτίδες.
Μ' ἂν φύγει αὐτὸς ἢ Ἄννα τί θὰ κάνει;
Τὶ θ' ἀπογίνουν μόνα τὰ παιδιὰ του;
Ὅλο καὶ σχέδια ἔκανε ὁ Ἐνόχ.
Θὰ πούλαε τὴν καλή του τὴ βαρκοῦλα,
μ' ὅλη τὴν τόση ἀγάπη ποῦ τῆς εἶχε,
πόσες φουρτουῖνες πέρασαν ἀντάμα!...
τὴ γνώριζε καλὰ ὅπως γνωρίζει
ὁ καβαλάρης τ' ἄλογό του· κι' ὅμως
θὰ τὴν πουλοῦσε, καὶ μὲ τὰ λεφτὰ της
θᾶγόραζεπραμάτειες γιὰ τὸν τόπο,
καὶ θᾶβαζε τὴν Ἄννα στὸ ἐμπόριο,
κ' ἔτσι κι' αὐτὴ θὰ κράταγε τὸ σπίτι,
θᾶταν κι' αὐτὸςπραματευτῆς στὰ ξένα,
καὶ μὴν ὠραία ἡμέρα θὰ γυρνοῦσε
μεγάλος καὶ τρανὸς καραβοκύρης
καὶ θᾶφτιανε ξανὰ τὸ σπιτικό του,
καὶ τὰ ὄμορφα θὰ σπούδαζε παιδιὰ του,
κι' αὐτὸς κ' ἡ γυναικοῦλα του θὰ ζοῦσαν,
πλούσια ζωὴ, χρυσὴ κ' εὐλογημένη.
Κ' ἔτσι ὁ Ἐνόχ ἀπόφαση τὸ πῆρε.
Σὰν γύρισε στὸ σπίτι ἦρε τὴν Ἄννα
χλωμὴ, τὸ στερονογέννητο παιδί του,
τ' ἄρρωστο μωρουδάκι νὰ βυζαίνει.

Μόλις τὸν εἶδε τρέχει μὲ λαχτάρα,
καὶ τὸ μωρὸ στὰ χέρια του ἀπιθώνει·
τὸ πῆρε ὁ Ἐνὸχ στὴν ἀγκαλιά του μέσα,
τὸ χაῖδεψε, τὸ βάρος του λογιάζει,
κ' ἡ πατρικὴ δὲ βάστηξε καρδιά του
νὰ πῆ στὴν Ἄννα ἀμέσως τὸ σκοπὸ του,
κ' ἄφησε νὰ τὸν πῆ τὴν ἄλλη μέρα.
Πρώτη φορὰ ἀπὸ τότε ποῦ εἶχε βάλει
στὸ δάχτυλο, τοῦ Ἐνὸχ τὸ δαχτυλίδι,
στὴ θέλησή του ἐνάντια στάθη ἡ Ἄννα·
χωρὶς φωνὲς ἀκόμα κ' ἀντιρρήσεις,
μὰ μὲ θερμὰ γλυκόλογα καὶ δάκρυα,
μὲ θλιβερὰ φιλιὰ μέρα καὶ νύχτα,
ὀλοένα τὸν ἰκέτευε μὴ φύγει,
ἂν ἀγαποῦσε αὐτὴ καὶ τὰ παιδιὰ του,
(τεῖχε κακὸ προμάντεμα στὸ νοῦ της).
Μ' ἄλλο μὴν ἔχοντας ὁ Ἐνὸχ στὸ νοῦ του,
τὸ σπίτι του νὰ κάνει εὐτυχισμένο,
τὴν ἄφηνε νὰ λέει δίχως ν' ἀκούει.
Καὶ σὰν ἐξύγωσε ὁ καιρὸς νὰ φύγει,
μὲ τὸν παλῆθ' ὠκεανὸ τοῦ φίλου,
ἀγόρασεπραμάτιες γιὰ τὴν Ἄννα,
καὶ βάλθηκε νὰ φτειάζει μοναχὸς του,
τὴν καμαροῦλα ποῦβλεπε στὸ δρόμο,
κ' ὀλημερὶς ὡς τὴ στερνὴ τὴ μέρα,
ἐδούλευεν ἀκούραστα νὰ φτιάχνει
ἀποθηκοῦλες, ράφια, καὶ ντουλάπια,
καὶ τράνταζε τὸ σπίτι ἀπὸ τοὺς κρότους,
σφυριά - τσεκούρια - πριόνια - καὶ τρυπάνια,
κ' ἡ δόλια ἡ Ἄννα π' ἀκουγε τοὺς κρότους
τὸ φέρετρό της θάρρειε πῶς καρφώνουν.
Κι' ὁ Ἐνὸχ σὰν ὄλα τᾶβαλε σὲ τάξη,

καθὼς ἡ Φύση τὸ ἄνθος καὶ τὸ σπόρο,
ὥς τὸ πρῶτ' κοιμήθη ἀποσταμένος.

Κι' ἀντίκρυσε τοῦ χωρισμοῦ τὴ μέρα,
μὲ θάρρος καὶ γερὴ καρδιά, σὰν ἄντρας
ποῦν' ἀποφασισμένος, καὶ τῆς Ἄννας
παιδιάστικοι τοῦ φάνηκαν οἱ φόβοι.
Κι' ὡς ἦταν θεοφοβούμενος ὁ Ἐνόχ,
γονάτισε, καὶ μὲς αὐτὴ τὴν ὥρα
τὴν ἱερὴ καὶ μυστικὴ, ποῦ ἐνώνει
τὸ πλάσμα μὲ τὸν πλάστη, προσευχήθη,
τὴν εὐλογία ἀπ' τὸ Θεὸ ζητῶντας
γιὰ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του,
κι' ὅ,τι κακό, σαυτὸν μόνο νὰ πέσει.
Καὶ ὕστερα γυρίζοντας στὴν Ἄννα:
«Πρῶτα ὁ θεός, Ἄννοῦλα μου, τῆς λέει,
μὲ τὸ ταξεῖδι αὐτὸ τὴν εὐτυχία
θὲ νὰ σᾶς φέρω· βάστα τὴν καρδιά σου,
τὸ σπίτι μας ψηλά, θὲ νὰ γυρίσω
ἀγάπη μου προτοῦ μὲ περιμένεις.»
Κι' ἀνάλαφρα κουνῶντας τοῦ μικροῦ του
τὴν κούνια ξακολούθησε: «καὶ τοῦτο
τ' ἄρρωστημένο μου μικρὸ παιδάκι,
ποῦ τ' ἀγαπῶ περσότερον ἀπ' ὅλα,
ὁ Θεὸς νὰ τὸ φυλάει· σὰν θὰ γυρίσω
μὲ τὸ καλὸ στὸ σπίτι, θὰ τὸ παίρνω
στὰ γόνατά μου ἀπάνω, νὰ τοῦ λέω
τὶς ἱστορίες τῆς ξηνητειᾶς, κ' ἐκεῖνο
θὰ παίζει καὶ θὲ νὰ γελάει μαζῆ μου.
Ἔλα Ἄννα, νᾶσαι γελαστὴ ὡς νὰ φύγω.»
Ἵσο μ' ἐλπίδες τέτοιες τῆς μιλοῦσε,
σὰ νᾶπαιρνε κ' ἐκεῖνη κάποια ἐλπίδα,

μὰ σοβαρὰ σὰν πῆρε νὰ τῆς λέει,
—κατὰ παλαιὰ τῶν ναυτικῶν συνήθεια—
γιὰ τὴ θρησκεία, πίστη, θεία πρόνοια,
τὸν ἄκουγε, τὸν ἄκουγεν ἐκείνη,
δίχως ν' ἀκούει, σὰν τὴν χωριατοπούλα,
ποῦ ἀφήνει τὸ σταμνὶ κάτω ἀπ' τὴ βρύση,
θυμᾶται τὸν καλό της ποῦ γι' αὐτὴνε
τὸ γέμιζε, κι' ἀκούει καὶ δὲν ἀκούει,
κ' ἔτσι τὸ παρατάει νὰ ξεχειλίσει.
Στὸ τέλος μίλησε κι' αὐτὴ καὶ τοῦπε:
«Ἐνόχ, ἐσὺ τὰ ξέρεις ὅλα, κι' ὁμως
παρ' ὅλη σου τὴ γνώση κι' ἐγὼ ξέρω
πῶς πιά δὲ θὰ σὲ ξαναἰδῶ ποτέ μου.»
«Τότε καλὰ λοιπόν, τῆς εἶπε 'κεῖνος,
θὲ νὰ σὲ ξαναἰδῶ ἐγὼ Ἄννουλα,
ὅπου κι' ἂν εἶναι φτάνει τὸ καρᾶβι,
πᾶρε ἓνα κιάλι ἂν θέλεις νὰ μὲ βλέπεις,
κι' ἄσε τοὺς μάταιους φόβους σου στὴν πάντα».
Μὰ σὰν ἐζύγωσε ἡ στερνὴ στιγμοῦλα:
«Ἄννα τῆς λέει, ἀγάπη μου, κουράγιο,
παρηγορήσου, κι' ὡς που νὰ γυρίσω,
τὸ νοῦ σου στὰ παιδιά, καὶ νὰ ἐτοιμάσεις
τὰ πράματά μου, τὶ ἔφτασεν ἡ ὥρα
νὰ φύγω· μὴ φοβᾶσαι πιά γιὰ μένα,
κι' ἂν ἔχεις φόβους, στὸ Θεὸ νὰ ἐλπίζεις,
προστάτης μας θὲ νᾶναι καὶ βοηθός μας·
παντοῦ μὴ δὲν ἀπλώνει ἡ δύναμή του;
ἡ θάλασσα κι' αὐτὴ δὲν εἶν' δική του;
Αὐτὸς τὴν ἔχει κάνει. «Καὶ σηκώθη,
ἀγκάλιασε μὲ τὰ γερά του χέρια
τὴν πολυπικραμένη του γυναῖκα,
καὶ φίλησε τ' ἀνύποπτα παιδιά του.

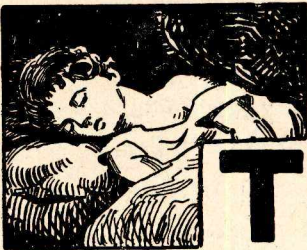

Μὰ σὰν ἡ Ἄννα πῆγε νὰ ξυπνήσει
τὸ τρίτο του παιδί τ' ἀρρωστημένο,
ὅπου κοιμόταν ὕστερα ἀπ' ἀγρύπνια
μιᾶς νύχτας πυρετοῦ, ὁ Ἐνόχ τῆς εἶπε :
« Ἄστο νὰ κοιμηθῆ, μὴν τὸ ξυπνήσεις,
ποῦ θὰ θυμᾶται τώρα τὸ καῦμένο!.. »
καὶ μὲς τὸ κρεβατάκι του τὸ φίλησε.
Τότες ἡ Ἄννα κόβει ἓνα μπουκλάκι
ἀπ' τοῦ μικροῦ τὸ μέτωπο, τὸ δίνει
μὲ δάκρυα στὸν Ἐνόχ, κ' ἐκειὸς τὸ πῆρε
γιὰ φυλαχτάρι σ' ὅλη τὴ ζωὴ του·
κ' ὕστερα εὐθύς τὸ μπόγο του ἀρπάζει,
χαιρετήσε, τὸ χέρι του κουνῶντας,
καὶ τράβηξε γοργὰ γιὰ τὸ καράβι.

ἂν ἔφτασεν ἡ ὀρισμένη μέρα,
καὶ τὰ πανιά του σήκωσε νὰ φύγει,
πῆρε ἓνα κιάλι ἡ Ἄννα, μὰ τοῦ κάκου·
δὲν μπόρεσε στὸ μάτι τῆς ν' ἀρμόσει,
ἴσως γιὰτὶ θολὸ ἦταν ἀπ' τὰ δάκρυα,
ἢ θᾶτρεμε τὸ χέρι τῆς. Κ' ἐκεῖνος
ἀπάνω στὸ κατάστρωμα μονάχος
κουνῶντας τὸ μαντῆλι χαιρετοῦσε,
δίχως ἐκείνη νὰ τὸν βλέπει· κ' ἔτσι
ὡς τὴ στερνὴ στιγμὴ ποῦ τὸ πανάκι
ἐγάθη στὸν ὀρίζοντα, ἡ Ἄννα

μὲ βουρκωμένα μάτια τ' ἀκλουθοῦσε,
 καὶ κλαίγοντας ἐγύρισε στὸ σπίτι.
 Σὰ θάνατο θωροῦσε τὸ ταξειδί,
 καὶ στὴ δουλειά της ζήτηε νὰ ξεχνάει,
 ἀλλὰ δὲν πήγαινε καλὰ στὸ ἐμπόριο·
 δὲν ἦτανε σὲ τέτοια μαθημένη,
 οὔτε παζάρια ἤξερε νὰ κάνει,
 οὔτε νὰ λέει ψέματα, κι' ὄλοένα
 σκεπτότανε: «τὶ θ' ἄλεγε ὁ Ἐνόχ;»
 Πολλὲς φορές, σὲ μέρες στενοχώριας,
 ἐπούλαγε φθηνότερα ἀπ' τὸ κόστος,
 καὶ πάντα καρτερῶντας κανα νέο
 ἀπ' τὸν Ἐνόχ, μὰ ποῦ ποτὲ δὲ ὀρχόταν,
 περνοῦσε μιὰ πικρὴ ζωὴ ὄλο φτώχεια.
 Καὶ τὸ παιδί τ' ἀρρωστογεννημένο,
 ποῦ πιὸ ἄρρωστο γινόταν κάθε μέρα,
 παρ' ὅλες τὶς φροντίδες τῆς μητέρας,
 εἴτε γιατί συχνὰ στὸ ἐμπόρικό της
 ἀσχολημένη ὡς ἦταν τ' ἀμελοῦσε,
 εἴτε γιατί δὲν εἶχε νὰ τοῦ πάρει
 ὅ,τι ἔπρεπε, ἢ τὸ γιατρὸ δὲν εἶχε
 νὰ πληρώσει, ἀφοῦ ἔζησε γιὰ λίγο,
 χωρὶς νὰ καταλάβει, κάποια νύχτα
 στὸν οὐρανὸ φτερούγισε ἢ ἀθῶα
 ψυχοῦλα, σὰν πουλάκι ἀπ' τὸ κλουβὶ του,
 ποῦ ξαφνικὰ ὡς ἀνοίξει ξεπετιέται.

Τὲς μέρες ὅπου τῶθαψεν ἡ Ἄννα,
 τοῦ Φίλιππου ἡ καλὴ καρδιά, ποῦ πάντα
 τῆς Ἄννας τὸ καλὸν ἐπιθυμοῦσε,

(ἀπ' τὴν ἡμέρα ποῦφυγε ὁ Ἐνὸχ,
ποτέ του δὲν τὴν εἶχε ἰδῆ,) πονοῦσε
ποῦ ἀπόμεινε τόσον καιρὸ μακρυνά της.
« Σίγουρα, εἶπε ὁ Φίλιππος, δὲν πρέπει
στὸ χάλι της νὰ τὴν ἀφήσω ἔτσι.»
Κ' ἐκίνησε στὸ σπίτι της νὰ πάει·
ἐπέρασε ἀπ' τὴν ἄδεια καμαροῦλα,
στὴ μέσα πόρτα ἐστάθηκε λιγάκι,
ἐχτύπησε, χωρὶς κανεὶς ν' ἀνοίξει,
καὶ μπῆκε. Τσακισμένη ἀπὸ τὸν πόνο
ποῦ μόλις εἶχε θάψει, τὸ παιδί της
δὲν ἤθελε νὰ ἰδῆ κανένα ἢ Ἄννα,
μὰ γύρισε στὸν τοῖχο τὸ κεφάλι,
καὶ σ' ἀναφυλλητὰ ἀναλύθη. Τότε
ὁ Φίλιππος τραυλίζοντας, τῆς λέει:
« Ἄννα, μιὰ χάρη ἤρθα νὰ σοῦ ζητήσω.»
« Χάρη; ἀπὸ μὲ τὴν ἄραχλη; » ἀποκριθῆ
μὲ συστολὴ προστά του. Τότε ἐκεῖνος
ἐκάθισεν ἀπρόσκλητος σιμά της,
(τῆς δείλιας ἢ ντροπῆ κ' ἢ καλωσύνη
παλεῦαν στὴν ψυχὴ του) καὶ τῆς εἶπε:
« ἤρθα γιὰ νὰ σοῦ εἰπῶ ὅ,τι κι' ὁ ἴδιος
ὁ ἄντρας σου ὁ Ἐνὸχ θὰ ἐπιθυμοῦσε:
τῶλεγα πάντα πῶς τὸν πιὸ καλόνε
τὸν πιὸ γερὸ ἀπὸ μᾶς εἶχες διαλέξει·
ὅ,τι ἢ καρδιά του ἐπόθησεν, ἐβάλθη
νὰ τὸ κάνει καὶ τῶφερε σὲ πέρας.
Καὶ τώρα γιατί δέρνεται στὰ ξένα
κ' ἔρημη σῆχει ἀφήσει; ὄχι βέβαια
τὸν κόσμο γιὰ νὰ ἰδῆ, κι' οὔτε γιὰ γλέντια,
μὰ χρῆμα ν' ἀποχτήσει, ν' ἀναθρέψει
καλύτερ' ἀπ' τὸν ἴδιο τὰ παιδιὰ του.

αὐτὸ τὸν πόθον εἶχε, καὶ θὰ τοῦ εἶναι
μεγάλῃ πίκρῃ ἂν ταῦρει νᾶχουν χάσει
τὰ πιὸ καλά τους χρόνια, καὶ στὸν τάφο
ἀνάπαυση δὲ θᾶχει σὰν θὰ ξέρει
ἀγρίμια τὰ παιδιὰ του. Λοιπὸν Ἄννα,
— ἀπὸ παιδὶ μὲ ξέρεις καὶ σὲ ξέρω —
στὸν ἔρωτα τοῦ Ἐνόχ, καὶ στὴν ἀγάπη
ὀπώχεις στὰ παιδιὰ σου, σ' ἔξορκίζω,
μὴ μοῦ ἀρνηθῆς νὰ βάλω στὸ σχολεῖο
τ' ἀγόρι καὶ τὴν κόρη σου, δὲ θᾶναι
γιὰ μὲ κανένα βάρος, καὶ σὰν ἔρθῃ
μὲ τὸ καλὸ ὁ Ἐνόχ, τὸ ξεπληρώνει.
Αὐτὴ εἶν' ἡ χάρη ποῦρθα νὰ ζητήσω.»
Ἐσώπασε· κ' ἡ Ἄννα μὲ τὸ βλέμμα
στὸν τοῖχο καρφωμένο τ' ἀκοκρίθη:
«Νὰ σὲ κυττάξω δὲν μπορῶ στὰ μάτια·
εἶμαι ἐντελῶς χαμένη, τσακισμένη.
Ἐλύγισα, στὸν πόνο μοῦ σὰν ἦρθες,
μὰ αὐτὴ σου ἡ καλωσύνη μ' ἀποκάνει.
Ὁ Ἐνόχ μου ζῆ, τὸ ξέρω. Νὰ πληρώσει
βέβαια μπορεῖ ἂν ἦταν μόνο χρῆμα,
μὰ πῶς μπορεῖ, μιὰ τέτοια καλωσύνη!»
«Ἄννα, λοιπὸν, μ' ἀφήνεις;» τὴ ρωτᾷ
ὁ Φίλιππος. Σηκώθηκεν ἐκεῖνη,
τὰ βουρκομένα μάτια της στηλώνει
γιὰ μιὰ στιγμή στὴν ἀγαθὴ μορφὴ του,
καὶ μιὰ εὐλογία λέγοντας γι' αὐτόνε
τὸ χέρι του ἀρπάζει καὶ τὸ σφίγγει,
καὶ βγήκανε ὡς τὸ δρόμο. Τότ' ἐκεῖνος
μ' ἀνάλαφρη καρδιὰν ἀπομακρύνθη.

Κ' ἔβαλε τὰ παιδιὰ της στὸ σχολεῖο,
καινούργια τοὺς ἀγόρασε βιβλία,
τὰ φρόντιζε σὰ νᾶτανε δικά του.
Κι' ὡς ἐφοβόταν τόσο γιὰ τὴν Ἄννα
κακογλωσσιᾶς ν' ἀκούσει στὸ λιμάνι,
παρ' ὅλη τῆς καρδιάς του τὴ λαχτάρα,
σχεδὸν ποτὲ δὲν πάταγε στὸ σπίτι.
Τῆς ἔστελνε μονάχα παιχνιδάκια
γιὰ τὰ παιδιὰ, λαχανικὰ καὶ φρούτα,
τὰ πι' ὄμορφα τριαντάφυλλα ἀπ' τὸν κῆπο,
κουνέλια ἀπὸ τὸ λόφο, κι' ἀπ' τὸ μῦλο
ὀπόστεκε ψηλὰ σὰν κάστρο, ἀλεῦρι·
μὰ πάντα μὲ λεπτότητα καὶ τρόπο,
νὰ μὴ φανῆ πῶς κάνει ἐλεημοσύνη.
Ὁ Φίλιππος τοὺς στοχασμοὺς τῆς Ἄννας
ποτέ του δὲν ἐγύρευε νὰ μάθει.
Κ' ἐκείνη, ἀρηὰ καὶ ποῦ ὡς ἀνταμῶναν,
μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη εὐγνωμοσύνη,
μ' ἓναν κομμένο λόγο εὐχαριστοῦσε.
Κ' ἦταν τὸ πᾶν ἐκεῖνος στὰ παιδιὰ της.
Ἀπὸ μακρυνὰ ὡς τὸν βλέπανε στὸ δρόμο
ἐτρέχαν μὲ χαρὲς καὶ μὲ παιχνίδια
νὰ τὸν καλωσορίζουν· κ' ἦταν ὅλα,
τὸ σπίτι του κι' ὁ μῦλος, σὰν δικά τους.
Χοροπηδοῦσαν γύρω του καὶ παίζαν,
κρεμόντουσαν ἀπάνω του, κ' ἐκεῖνος
χαϊρόταν νὰ τὸν λένε: «πατεράκη».
Καὶ κέρδιζεν ὁ Φίλιππος, ἐκεῖνο
ὀποῦ ἔχανε ὁ Ἐνόχ, κ' ἡ ἀνάμνησή του
σὰν ὄνειρο σιγὰ σιγὰ ἐφαινόταν,
ὡσὰν μορφὴ ἀβέβαιη ποῦ φαντάζει
πέρα μακρυνὰ στὸ δρόμο σὰ νυχτῶνει,

χωρίς κανείς νὰ ξέρει ποῦ πηγαίνει.
Κ' ἔτσι περάσαν κιόλας δέκα χρόνιο
ποῦ ὁ Ἐνόχ τὸ σπίτι ἀφῆκε καὶ τὸν τόπο,
καὶ τίποτα γι' αὐτόνε δὲν ἀκούστη.

Τῆς Ἄννας τὰ παιδιὰ θέλαν μιὰ μέρα,
μ' ἄλλα νὰ πᾶν' στὸ δάσος γιὰ φουντούκια.
Νὰ πάει μαζῆ τους θέλησε κ' ἡ Ἄννα,
κ' εἶπαν νὰ πάει μαζῆ κι' ὁ «πατεράκης»
(τὸ Φίλιππο ἔτσι πάντα τὸν ἐλέγαν.)
Τὸν ἤϋρανε στὸ μῦλο του ἀσπρισμένο
σὰν μέλισσα στοῦ ἀνθοῦ μέσα τῆ γύρη.
«Ἐλα, τοῦ λέν, μαζῆ μας πατεράκη».
Ἐκεῖνος τοὺς ἀρνήθη, τότε ἔκεινα
τὰ παρακάλια ἀρχίσαν καὶ τὰ χάρδια,
κ' ἐδέχτη νὰ τοὺς κάνει τὸ χατήρι.
Μὰ στὰ μισὰ τοῦ λόφου ὡς ἀνεβῆκαν,
στὸ μέρος ἀκριβῶς ὅποθε ἀρχίζει
τοῦ δάσους ἡ κατηφορία, τῆς Ἄννας
ἐλύγισαν τὰ πόδια, ἀναστενάξει,
κ' εἶπεν : «ἄς κάτσουμε ἐδωδὰ λιγάκι».
Ἐκάθισε κι' ὁ Φίλιππος κοντά της,
μὲ μιὰ γλυκειὰ τρεμοῦλα στὴν καρδιά του.
Καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ χοροπηδῶντας,
ἐφύγανε μακρὰ ἀπὸ τοὺς μεγάλους,
ἐπῆραν τὸν κατήφορο τοῦ λόφου,
καὶ μὲ φωνὲς σκορπίσαν μὲς τὸ δάσος.
Μὰ ὁ Φίλιππος κοντά της καθισμένος,
ἐξέχασε ἐντελῶς τὴ συντροφιά της,
καὶ μιὰ θλιμένη μέρα ἀναθυμήθη
ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο δάσος, τότε
ποῦ σύρθηκε σὰ ζῶο λαβωμένο,

κι' ἀκροπατῶντας κρύφτηκε ἀπ' τοὺς ἄλλους.
Μὰ σὰν συνῆλθε τέλος, λέει στήν Ἄννα,
σηκώνοντας τὸ τίμιο μέτωπό του :
« Ἄκουσε τίς φωνὲς στὸ δάσος Ἄννα·
φαίνεσαι κουρασμένη Ἄννουλα, τί ἔχεις ; »
Ἐκείνη δὲν ἀπάντησε οὔτε λέξη,
θλιμένα μόνο σκύβει τὸ κεφάλι,
τὸ πρόσωπό της κρύβοντας στὰ χέρια.
Κ' ἐκεῖνος τότε ἀθῶα κακιωμένος
τῆς εἶπε : « ἐχάθηκε Ἄννα τὸ καρᾶβι,
τίποτα δὲν ἀκούστη. Τὸν ἑαυτό σου,
γιατὶ νὰ τὸν σκοτώνεις, καὶ ν' ἀφήνεις
τὰ δυὸ παιδάκια σου ἔτσι στήν ὄρφάνια ; »
Κ' ἡ Ἄννα τ' ἀποκρίθη : « Τέτοιο πρᾶμα
δὲν ἔβαλα στὸ νοῦ μου, μὰ δὲν ξέρω
γιατὶ ἔτσι νὰ μὲ κάνουν οἱ φωνές τους,
τόσο φριχτὴ νὰ νοιώθω τὴν ἐρμιά μου ! »
Κι' ὁ Φίλιππος σιμώνοντας τῆς λέει :
« Ἄννα, εἶν' ἓνα πρᾶμα στὸ μυαλό μου,
ποῦ ἀπὸ καιρὸ πολλὸν ἔχει μπῆ μέσα,
κι' ἂν καὶ δὲν ξέρω πότε πρωτομπῆκε,
ξέρω πῶς ἦρθε ἡ ὥρα του γιὰ νᾶβγη.
Ἄννουλα, κάθε ἐλπίδα, κάθε τύχη
γι' αὐτὸν ποῦ λείπει τώρα δέκα χρόνια,
ὀλότελα μοῦ φαίνεται χαμένη.
Λυπᾶμαι νὰ σὲ βλέπω νὰ ὑποφέρεις
τόσο, κ' ἐγὼ νὰ μὴν μπορῶ γιὰ σένα
ἐλεύθερα γιὰ ὅλα νὰ φροντίζω,
—λένε μαντεύουν εὐκόλα οἱ γυναῖκες—
καταλαβαίνεις ἴσως τὸ σκοπό μου.
Θέλω γυναῖκα μου νὰ γίνεις Ἄννα.
Γιὰ τὰ παιδά σου θᾶμαι σὰν πατέρας,

νομίζω, σὰν πατέρα μ' ἀγαπᾶνε,
 καὶ τ' ἀγαπῶ κ' ἐγὼ σὰ νᾶν δικά μου.
 Κι ἂν γρήγορα γυναῖκα μου θελήσεις
 νὰ γίνεις, τὸ πιστεύω, θὰ ξεχάσεις
 αὐτὰ τὰ μαῦρα χρόνια, καὶ θὰ κάνει
 τὴ ζωὴ μας ὁ Θεὸς εὐτυχισμένη,
 σὰν τᾶλλα πλάσματά του. Τὸ πιστεύω.
 Ἔχω ὅλα τὰ καλά, — τί νὰ τὰ κάνω;
 στὸν κόσμον αὐτὸ δὲν ἔχω κανένα ἄλλο,
 καμιὰν ἄλλη φροντίδα, κι οὔτε βάρος.
 Ἔσὲ καὶ τὰ παιδιά σου νὰ κυττάζω,
 ἄλλη χαρὰ στὸν κόσμον αὐτὸ δὲν ἔχω.
 Ἐμεγαλώσαμε μαζῆ, σὲ ξέρω
 καὶ μὲ ξέρεις, καὶ χρόνια σ' ἀγαποῦσα,
 ὅσο ποτέ σου Ἄννοῦλα δὲ στοχάστεις.»
 Καὶ τρυφερὰ ἡ Ἄννα τ' ἀποκρίθη:
 «Σὰν ἄγγελος προστάτης μὲς τὸ σπίτι,
 ἐστάθηκες, ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογήσει.
 ὁ Θεὸς νὰ σ' ἀνταμείψει μὲ μιὰν ἄλλη
 πιὸ τυχερὴ ἀπὸ μένα. Ν' ἀγαπήσω
 πῶς θὰ μπορούσα δυὸ φορές; ἀγάπη
 σὰν τοῦ Ἐνόχ πῶς ναῦρεῖς στὴν καρδιά μου;
 γιατί λοιπὸν νὰ μὲ ρωτᾷς τοῦ κάκου;»
 «Εἶμ' εὐχαριστημένος, εἶπ' ἐκεῖνος,
 νὰ μ' ἀγαπᾷς ἀπ' τὸν Ἐνόχ πιὸ λίγο.»
 «ᾠ! τρομαγμένη ἐφώναξεν ἐκείνη,
 ὦ Φίλιππε, περίμενε λιγάκι.
 Ἄν γύριζε; — μὰ ὁ Ἐνόχ δὲ θὰ γυρίσει! —
 Περίμενε ἕνα χρόνον θὰ περάσει·
 καλύτερα θὰ ξέρω σὲνα χρόνον.
 Περίμενε λιγάκι!» Λυπημένος
 ὁ Φίλιππος γυρίζει καὶ τῆς λέει:

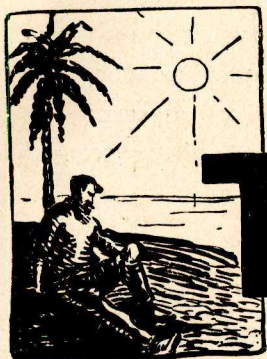
«Ὅπως σ' ὄλη περίμενα τὴ ζωὴ μου,
θὰ περιμένω ἀκόμα ὅσο θελήσεις.»
«Ὅχι! τοῦ λέει ἐκείνη, σοῦ κάνω ὄρκο,
τὸ λόγο μου ἔχεις τώρα, — σένα χρόνο.
Γιατὶ δὲν περιμένεις ἓνα χρόνο,
ὅπως κι' ἐγὼ ἢ ἴδια θὰ ὑπομείνω;»
Κι' ὁ Φίλιππος τῆς εἶπε: «Περιμένω».
Σωπάσανε κ' οἱ δύο τους, καὶ θωροῦσαν
τις ὕστερες ἀναλαμπές τῆς μέρας,
τοὺς Δανικοὺς τοὺς τάφους ν' ἀχνοβάφουν.
Μὰ σὰν ἡ νύχτα ἀρχίνησε νὰ πέφτει,
φοβήθηκε τὸ κοῦο γιὰ τὴν Ἄννα
ὁ Φίλιππος, κ' ἐσκώθη νὰ φωνάξει
νὰ ῥθοῦνε πίσω τὰ παιδιὰ ἀπ' τὸ δάσος.
Καὶ σὰν γυρίσαν ὅλοι στὸ λιμάνι,
καὶ φτάσαν στὴν ἐξώπορτα τῆς Ἄννας,
τῆς ἔπιασεν ὁ Φίλιππος τὸ χέρι,
κι' εὐγενικὰ τῆς λέει: «συχώρεσέ με,
δὲν εἶχα δίκην Ἄννα, γι' αὐτὰ ποῦ εἶπα,
βρεθήκαμε σὲ ὦρα ἀδυναμίας.
Δικός σου θᾶμαι πάντα, καὶ σὺ θᾶσαι
ἐλεύθερη νὰ κάνεις ὅ,τι θέλεις.»
Καὶ κλαίγοντας ἡ Ἄννα τ' ἀποκρίθη:
«Τὸ λόγο μου ἔχεις Φίλιππε, σοῦ τῶπα.»

Σὰν μιὰ στιγμοῦλα πέρασεν ὁ χρόνος.
Μὲ τοῦ σπιτιοῦ τις ἔγνοιες, καὶ σὰ νᾶταν
χθὲς π' ἄκουσε τοῦ Φίλιππου τὰ λόγια,
γιὰ τὴν ἀγάπη ποῦ τῆς εἶχε τόσον
καιρόν, ὅσο ποτέ της δὲ στοχάστη,
ξαναῶρθε τὸ φθινόπωρο καὶ πάλι,
καὶ κείνος ξαναβρέθηκε μπροστά της,

νά τὴν ρωτήσῃ γιὰ ὅ,τι τοῦ ὑποσχέθη.
«Εἶν' ἓνας χρόνος;» ρώτησεν ἐκείνη.
«Εἶναι, τῆς λέει, μεστῶσαν τὰ φουντούκια,
ἔβγα νὰ ἰδῆς.» Μὰ ἐκείνη νὰ πιστέψῃ
δὲν ἤθελε, κι' ἀκόμα ἓνα μῆνα
τοῦ λέει νὰ περιμένει: «σῆνα μῆνα».
Κι' ὁ Φίλιππος μὲ μάτια ἀπελπισμένα
καὶ μὲ φωνὴ σβυσμένη: «περιμένω,
τῆς λέει, ὅσον καιρὸ θελήσεις, Ἄννα.»
Ἐράγιζε ἡ καρδιά της νὰ τὸν βλέπῃ,
μὰ τὸν καιρὸν ἐζήταε νὰ μακραίνει
μὲ διάφορα προσχήματα κ' αἰτίες,
τοῦ Φίλιππου παιδεύοντας τὸν πόνο,
ὡς νὰ περάσῃ ἀκόμα μισὸς χρόνος.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, μὲς τὸ λιμάνι,
ἀρχίσανε νὰ λὲν οἱ κακὲς γλῶσσες
διάφορα προστυχόλογα γιὰ δαύτους.
Ἐλέγαν πῶς τὴν εἶχε γιὰ ἐρωμένη,
ἢ τὸν τραβοῦσε αὐτὴ γιὰ τὰ λεφτά του,
καὶ πρόστυχα γελοῦσαν γιὰ τοὺς δύο τους,
δίχως νὰ ξέρουν βέβαια τὸ σκοπὸ τους·
καὶ διάφορες σκορπούσανε διαδόσεις,
ποῦ κάνανε τοῦ λιμανιοῦ τὸ γῦρο.
Ὁ γυιὸς της δὲ μιλοῦσε, μὰ ὅλη μέρα
ἢ κόρη της τῆς ἔλεγε νὰ πάρῃ
τὸ Φίλιππο ἐπὶ τέλους, ποῦ ἦταν σ' ὅλους
ἀγαπητός, καὶ θ' ἄφερνε στὸ σπίτι
τὴν εὐτυχία ποῦ ὅλοι ἀποζητοῦσαν.
Καὶ τοῦ Φίλιππου μέρα μὲ τὴ μέρα
ἐχλώμιαζεν ἡ ρόδινη μορφὴ του,

καὶ βλέποντας ἡ Ἄννα τὸν καῦμό του,
μιὰ τύψη φοβερὴ εἶχε στὴν ψυχὴ της.

Tέλος μιὰ νύχτα ἀγρύπνιας, ὅπου ἡ Ἄννα παρακαλοῦσε τὸ Θεό, σημάδι, ἂν θὰ γυρνοῦσε ὁ Ἐνὸχ, νὰ φανερώσει, κυττάζοντας στηλὰ στὸ μαῦρο τοῖχο, καὶ τῆς καρδιᾶς τὸν τρόπο μὴ βαστῶντας, πετάχτη ἀπ' τὸ κρεβάτι της, ἀνάβει ἓνα κερί, καὶ πέρνει ἀπελπισμένα τὴ Βίβλο, καὶ στὴν τύχη τὴν ἀνοίγει, νομίζοντας πῶς θαῦρει ἓνα σημάδι. Στὸ κείμενο τὸ δάχτυλο ἀπιθώνει στὴν τύχη, καὶ διαβάζει: «ὕπὸ Φοῖνικα». — τίποτα αὐτὰ τὰ λόγια δὲ σημαῖναν— ξανάκλεισε τὴ Βίβλο κ' ἐκοιμήθη.

Καὶ νά! ὁ Ἐνὸχ σὲ μιὰ κορφὴν ἀπάνω
κάτω ἀπὸ ἓνα φοῖνικα, κι' ὁ ἥλιος
ὀλόγυρά του: — «πέθανε», στοχάστη.
Μακάριος τώρα ψάλλει: «ὠσαννὰ
ἐν τοῖς Ὑψίστοις!» Πέρα λάμπει ὁ Ἥλιος
τῆς Δικαιοσύνης, κ' εἶναι τοῦτα βάρια,
ποῦ οἱ μάκαρες σκορπᾶνε τραγουδῶντας:
«ὠσαννὰ, ὠσαννὰ ἐν τοῖς Ὑψίστοις!»

Ἐξύπνησεν ἀπόφαση τὸ πῆρε,
 στέλνει νὰ τὸν φωνάξουν καὶ τοῦ λέει :
 «Δὲν ἔχω λόγο πιά νὰ περιμένω,
 ὁ γάμος μας μπορεῖ νὰ γίνει τώρα».
 «Δόξα σοι ὁ Θεός, ἀπάντησεν ἐκεῖνος,
 νὰ γίνει ἀμέσως κιόλας ἂν τὸ θέλεις.»
 Καὶ ξεπληρώθη ὁ πόθος τῆς ζωῆς του.

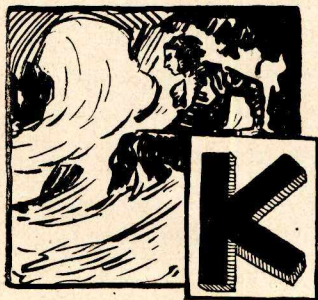
Ετσι ἐπὶ τέλους τοῦτοι παντρευτῆκαν,
 καὶ χαρωπὰ σημᾶναν οἱ καμπᾶνες,
 μὰ χαρωπὰ δὲ χτύπησε ποτέ της
 τῆς Ἄννας ἡ καρδιά. Πότε ἓνα βῆμα
 σὰ νᾶκουγε στὸ δρόμο πίσωθὲ της,
 δίχως νὰ ξέρει ποῦθε, ἢ στὸ αὐτί της
 σιγὰ νὰ ψιθυρίζει κάποιος, δίχως
 νὰ ξέρει τί. Στὸ σπίτι δὲν μποροῦσε
 μὰ μένει μοναχὴ της· σὰν γυρνοῦσε,
 καὶ πῆγαινε τὴν πόρτα της ν' ἀνοίξει,
 τὸ χέρι της στὸ μάνταλο στεκόταν,
 κ' ἔτρεμε νᾶμπει μέσα. Μόλον τοῦτο,
 κανένα φόβο ὁ Φίλιππος δὲν εἶχε,
 γιὰτ' ἤξερε καλὰ πῶς ἦταν ὅλα
 ἀπ' τὴν ἐγκυμοσύνη. Κι' ὡς γεννήθη
 τὸ τέκνο της, ξανάνηωσεν ἡ Ἄννα,
 ξαναῦρε τῆς ψυχῆς της τὴ γαλήνη,
 κ' ἦταν τὸ πᾶν ὁ Φίλιππος γι' αὐτήνε,
 κ' οἱ μάταιοι φόβοι ὀλότελα χαθῆκαν.

ὁ ἄμοιρος ὁ Ἐνόχ, ποῦ νὰ πλανιῶταν;...
Μ' εὐνοϊκὸν ἀγέρα ἢ «Καλὴ Τύχη»
— Ἔτσι τὸ λέγαν κεῖνο τὸ καράβι—
ἐπέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὸ Βισκάϊ,
μὰ ἡ θάλασσα πιὸ πέρα φουρτουνιάζει,
κ' ἐκείνο μὲς τὸ κῦμα παραδέρνει,
μ' αἰάραχο περνάει μέσ' ἀπ' τὴ ζώνη
τοῦ Τροπικοῦ, κ' ἀφοῦ περιπλανήθη
τριγύρω ἀπ' τ' ἀκροτῆρι τῆς Ἑλπίδος,
κ' ἀφοῦ ἄλλαξε πολλοὺς καιροὺς, καὶ πάλι
περνῶντας ἀπ' τὸ αἰώνιο καλοκαίρι,
ἢ αὔρα τούρανου γλυκὰ τὸ σπρώχνει
ὀλοένα, ἀπ' τὰ χρυσᾶ νησιά, ὡς πέρα
στοῦ ταξειδιοῦ τὸ τέρμα ποῦ τραβοῦσε.
Ἐκεῖ ἔκανε πολλὰ ὁ Ἐνόχ ἐμπόρια,
κ' ἀγόρασε παράξενες, γιὰ κείνη
τὴν ἐποχὴ, πρᾶμάτιες γιὰ τὸν τόπο,
κ' ἓνα χρυσοδεμένο δράκο ἐπίσης,
γιὰ νὰ τὸν φέρει δῶρο στὰ παιδιὰ του.
Μὰ τυχερὸ δὲ στάθη τὸ ταξειδι
τοῦ γυρισμοῦ· τίς πρῶτες μέρες πρῶμα
κ' ἀκούνητο τραβοῦσε τὸ καράβι,
μὲ σίγουρο καιρό, καὶ μὲ καμάρι
τὰ κυματάκια ἢ πλώρη του ἀργοσχίζει,
μὰ ξαφνικὰ ξεσπάει μιὰ τρικυμία,

σ' ἀφέγγαρη νυχτιὰ τὸ παρασέρνει,
 καὶ τὸ πετάει συντρίμι στίς ὑφάλους.
 Μόνον ὁ Ἐνὸχ ἐσώθη μὲ δυὸ ἄλλους.
 Παλεῦαν μισὴ νύχτα βαστηγμένοι
 ἀπ' τὰ σπασμένα ξάρτια, καὶ τὴ μέρα,
 τῆς θάλασσας τὸ ρέμα, σῆνα πλούσιο
 μ' ἀπόμακρον νησὶ τοὺς παρασέρνει,
 πέρα στῆς ἔρμης θάλασσας τὰ πλάτη.
 Στὴ νῆσον αὐτὴ τὰ τρόφιμα ἀφθονοῦσαν,
 οἱ τρυφεροὶ καρποὶ καὶ τὰ καρῦδια,
 καὶ ρίζες θρεφτικές, καὶ τὸ κυνήγι
 τῶν ζώων, ποῦ ὡς ἦταν ἡμερα κεῖ πέρα,
 λυπότανε κανεὶς νὰ τὰ σκοτώνει.
 Ἐκεῖ σὲ μιὰ χλοερὴ πλαγιὰ τοῦ λόφου,
 π' ἀγνάντευε τὴ θάλασσαν ἐχτίσαν
 ἓνα μικρὸ καλύβι, ποῦ σκεπάσαν
 μὲ φύλλα φοινικιάς. Κ' ἔτσι κ' οἱ τρεῖς τοὺς
 καθῆσαν στὴν Ἐδὲμ αὐτῇ, ποῦ αἰώνιο
 ἀνθοῦσε καλοκαῖρι, καὶ κυλοῦσαν
 ἀνέλπιδα τὰ χρόνια τῆς ζωῆς τοὺς.

Ἦ ὁ ἓνας, ὁ πιὸ νέος, ποῦ εἶχε χτυπήσει
 τὴ νύχτα ποῦ εἶχε γίνει τὸ ναύαγιο,
 κατάκοιτος ἐξοῦσε πέντε χρόνια
 νὰ τὸν ἀφήσουν δὲν μπορούσαν· τέλος
 ἐπέθανε, κ' οἱ ἄλλοι δυὸ τοὺς, ψάξαν
 ἓναν κορμὸ νὰ βροῦν ξεριζωμένο,
 καὶ μὲ φωτιὰ κουφαινοντάς τον, ὅπως
 οἱ Ἰνδιάνοι συνηθίζουν, νὰ τοῦ φτιάσουν

μιά κάσα νὰ τὸν θάψουν. Τότε ὁ ἄλλος
ὁ σύντροφος τοῦ Ἐνόχ, σὲ τούτη ἀπάνω
ἠλιόπληκτος πεθαίνει, τῇ δουλειά τους.
Κ' ἔτσι ὁ Ἐνόχ ἀπόμεινε μονάχος,
διαβάζοντας σαυτοὺς τοὺς δυὸ θανάτους
τὸ μήνυμα τοῦ Θεοῦ: «νὰ περιμένει».

Τὸ δασωμένο ὡς τὴν κορφὴ βουνάκι,
τὰ στρογγυλὰ δρομάκια ποῦ ἀνεβαῖναν,
τὰ μακρουλὰ φυλλώματα τῶν δέντρων,
ποῦ σὰν λοφία ὀλόγυρα κρεμοῦσαν,
τις λάμπεις τῶν πουλιῶν καὶ τῶν ἐντόμων,
τὰ φίδια ποῦ γυαλίζαν τυλιγμένα
στῶν δέντρων τοὺς κορμούς, κι' ἀπ' τὸνα
[ὡς τᾶλλο
ἄκρο τοῦ τόπου ἐτρέχαν, τις ἐκτάσεις
ποῦ ἀπλώνονταν μπροστά του, τὰ εἶδεν ὅλα·
μὰ κείνο ποῦ περσότερον ἀπ' ὅλα
λαχτάραγε νὰ ἰδῆ, δὲν ἤμποροῦσε:
τὴν ποθητὴ μορφὴν ἑνὸς ἀνθρώπου,
εἴτε μιὰ ἀνθρώπινη λαλιὰ ν' ἀκούσει,
μὰ τὸ μυριόστομο ἄκουγε μονάχα
σκοῦσμα τῶν θαλασσοπουλιῶν, τὸ βρόντο,
λεῦγες μακρὰ τοῦ κεραυνοῦ στοὺς βράχους,
τὰ δέντρα τὰ πελώρια νὰ βουτίζουν,
δαρμένα ἀπ' τοὺς ἀνέμους, καὶ τὸν κρότο
ὀρητικοῦ χειμάρρου πάρα πέρα,
ποῦ ἀπὸ ψηλὰ στὴ θάλασσα κυλοῦσε.
Σὰ ναυαγὸς ἀπ' τὸ πρωτὶ ὡς τὸ βράδυ,
στὴν ἄκρη τοῦ γιалоῦ καθόταν, μήπως
φανῆ στὸν οὐρανὸ κάνα πανάκι,
μὰ δὲ φαινόταν τίποτα, καὶ μόνο

ἀντίκρουζε τὸν ἥλιο κάθε μέρα,
τὶς κόκκινες ἀχτίνες του ν' ἀπλώνει
στὶς φοινικιᾶς ἀνάμεσα, στὶς φτέρες,
καὶ μέσα στοὺς γκρεμούς, νὰ χύνει φλόγες
ἀπάνω ἀπ' τὰ νερά, ἀπάνω ἀπ' ὄλα,
ἀπάνω σ' ὄλο τὸ νησί του, σ' ὄλη
τὴν ἔκταση τῆς θάλασσας, στὴ δύση,
νὰ ξεπροβάλλουν ἔπειτα τ' ἀστέρια,
τὸ μαῦρο ὠκεανό, καὶ τοῦ ἡλίου πάλι
τὶς κόκκινες ἀχτίνες νὰ προβάλλουν,
μὰ πουθενὰ πανάκι δὲ φαινόταν.
Καὶ κύτταζεν, ἐκύτταζε ὄλη μέρα,
κι' ὄλη ἡ ψυχὴ στὰ μάτια του εἶχε ἀνέβει.
Κ' ἐκεῖ φαντάσματα ἔβλεπε μπροστά του,
τὰ γνώριμά του πράματα καὶ μέρη,
σ' ἔν' ἄλλο σκοτεινὸ νησί πρὸ πέρα,
πίσω ἀπ' τοῦ ὀρίζοντα τὴ μαύρη ζώνη.
Τὴν Ἄννα, τὰ παιδάκια, τὸ σπιτάκι,
τὸ μῦλο, τὸν ἀνήφορο, τὸ δάσος,
τὴ βάρκα του ποῦ πούλησε, τὶς κρύες
αὐγῆς τοῦ Νοεμβρίου, καὶ τοὺς δροσάτους
καὶ θλιβεροὺς ἀμμόλοφους, τὶς μπόρες,
τὴ μυρωδιὰ τῶν πεθαμένων φύλλων,
τῆς μολυβένιας θάλασσας τὸ βόγγο.
Καὶ μιὰ φορὰ σὰ νᾶφτασε στ' αὐτιά του,
ἀπὸ μακρὰ πολὺ μακρὰ, ἕνας ἦχος
ὡσὰν κι' αὐτὸν ποῦ κἀναν οἱ καμπᾶνες,
ὡσὰν γιορτερὰ χτυποῦσαν, τοῦ χωριοῦ του.
Χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ ξέρει γιὰ πρὸ λόγου,
τινάχτηκε μὲ φρίκη, καὶ σὰν εἶδε
στ' ὠραῖο μὰ μισητὸ νησί πῶς ἦταν,
ἔσφιξε τὴν καρδιά του, καὶ δυὸ λόγια

ἀνάπεμψε στὸ Θεό του ποῦναι πάντα
παρῶν σῶλα τὰ μέρη, καὶ κανέναν
ποῦ δέεται δὲν ἀφήνει νὰ νομίζει
στὸν κόσμον αὐτό πῶς εἶναι μοναχός του.

Κ ἔτσι τὰ καλοκαίρια κ' οἱ χειμῶνες
πάνω ἀπ' τοῦ Ἐνόχ περνοῦσαν τὸ κεφάλι
ποῦ πρόωρα εἶχε ἀσπρίσει, κ' οἱ ἐλπίδες
νὰ ξαναἰδῆ καὶ πάλι τοὺς δικούς του,
καὶ νὰ ξαναπατήσει τοῦ χωριοῦ του
τ' ἀγαπημένα χῶματα, δὲν εἶχαν
ὀλότελα σβυστεῖ. Καὶ νὰ ποῦ ξάφνου
τελειῶσαν τὰ δεινὰ τῆς μοναξιᾶς του.
Ἐφάνηκε μιὰ μέρα ἓνα καράβι
ὄπως ἢ «Καλὴ Τύχη» πλανημένο
ἀπ' τοὺς ἀνέμους πέρα ἀπ' τὸ σκοπό του,
καὶ δίπλα στὸ νησί του ἦρθε ν' ἀράξει.
Τοὺς χρειάστηκε νερό, κ' ὁ καπετάνιος
τὸ χάραμα νωρὶς μὲς τὴν ὀμίχλη
ποῦ σκέπαζε τὴ νῆσον, εἶδε νὰ λάμπουν
τὰ γάργαρα νερὰ ποῦ κατεβαῖναν
στὴ θάλασσα ψηλὰ ἀπὸ τὸ βουνάκι.
Κατέβηκαν οἱ ναῦτες γιὰ νὰ πᾶνε
νὰ πάρουνε νερὸ ἀπὸ τὸ ποτάμι,
καὶ γέμισε ὁ γιαλὸς ἀπ' τὶς φωνές τους.
Ἀπάνω ἀπ' τὴν πλαγιά ποῦ περπατοῦσε
ὁ Ἐνόχ μὲ τὰ μακρὰ μαλλιά καὶ γένεια,
ἀγνώριστος, κατάμαυρος, ἐρμίτης,
δίχως νὰ μοιάζει μ' ἄνθρωπον, ντυμένος

ἀλόκοτα, νοήματα τούς κάνει,
ἄναρθρες βγάζοντας κραυγές, μὰ ἐκείνοι
τ' ἤθελε νὰ τούς πῆ, δὲν ἠμποροῦσαν
νὰ καταλάβουν. Τότε σὰν τούς πῆγε
στὸ μέρος ὅπου τρέχαν τὰ ποτάμια
μὲ τὸ γλυκὸ νερό, καὶ μὲ τούς ναῦτες
ἀνακατώθη κι' ἄρχισε ν' ἀκούει
ἀνθρώπινες λαλιές, τοῦ λύθη ἡ γλῶσσα
ποῦ ἦταν τόσοσιν καιρὸ δεμένη, κ' ἔτσι
κατάφερε στὸ τέλος νὰ τὸν νοιώσουν.
Κ' ἐκείνοι ὡς τὰ βαρέλια τους γεμίσαν,
τὸν πήρανε μαζῆ τους στὸ καράβι.
Ἐκεῖ τὴν ἱστορία του τούς διηγήθη,
ποῦ στὴν ἀρχὴν ἀπίστευτη τούς φάνη,
μὰ ὀλοένα πὶὸ πολὺ τούς συγκινοῦσε
ὅσο ἄκουγαν τὰ τόσα βάσανά του.
Καὶ φορεσιὰ τοῦ δώσανε καινούργια,
καὶ πρόθυμα τὸν πήρανε μαζῆ τους,
γιὰ νὰ τὸν φέρουν πίσω στὴν πατρίδα.
Κι' ὁ Ἐνὸχ βοηθῶντας στὴ δουλειὰ τούς ναῦτες,
τὴ μοναξιά του ξέχναγε κεῖ μέσα.
Μ' ἀπ' τὴν πατρίδα του κανεὶς δὲν ἦταν
νὰ τὸν ρωτήσῃ γιὰ ὅσα λαχταροῦσε.
Κι' ὡς ἀργοτάξειδο ἦταν τὸ καράβι,
ἀτέλειωτο γινόταν τὸ ταξεῖδι,
μὰ πάντα ἡ φαντασία τους ξεπερνοῦσε
τ' ἀνέμου τὰ φτερά, κ' ἔφτανε πρώτη
στὸ ποθητὸ λιμάνι· κ' ἐπὶ τέλους,
κάποια θαμπὴν αὐγὴ μ' ἀνατριχίλλα
σῆλο του τὸ κορμί, νοιώθει τ' ἀγέρι
μὰ δροσερὴ εὐωδιά νὰ φέρνει, πέρα
ἀπὸ τὰ ὀμιγλοσκέπαστα μουράγια,

τὴν εὐωδιὰ τῶν κάμπων τῆς Ἀγγλίας.
Καὶ τὸ ἴδιο τὸ πρωτὶ μὲς τὸ καράβι
ἐκάναν ἔρανο ὅλοι καὶ τοῦ δώσαν
λίγσ λεφτά, καὶ στὸ ἴδιο τὸ λιμάνι,
ὁπόθε εἶχε μισέψει τὸν ἐβγάλαν.

Μ

ὅλις ἐβγήκε ὁ Ἐνὸχ χωρὶς μιὰ λέξη
ν' ἀλλάξει μὲ κανέναν, πρὸς τὸ σπίτι,
— τὸ σπίτι ;... σὲ πιὸ σπίτι ;... εἶχε σπίτι ;—
ἐτράβηξε στὸ σπίτι του νὰ πάει.

Ἦταν καθάριο ἀπόγιομα, μὲ ἥλιο,
μὰ ἔκανε κρῦο, κι' ἀπλώνονταν ὀλοένα
μιὰ καταχνιὰ ἀπ' τὴ θάλασσα στὸν κάμπο,
ἀφήνοντας νὰ φαίνεται μονάχα
ἀπ' τὰ ξερὰ λειβάδια μιὰ λουριδα.

Στὰ γυμνωμένα δέντρα ὁ πετρίτης
σφύριζε ἀπαρηγόρητος, καὶ μέσα
ἀπ' τὴν ὑγρὴν ὀμίγλη, κάποιο φύλλο
ξεχώριζε νὰ πέφτει μαραμένο·
κι' ὅσο ἡ ὀμίγλη ἐπύκνωνε, γινόταν
βαρύτερη κ' ἡ θλίψη τῆς καρδιάς του.
Τέλος ἔνα μεγάλο φῶς τοῦ ἐφάνη
ἀπ' τὴν ὀμίγλη μέσα νὰ ξεκόβει,
καὶ τράβηξεν ἀμέσως πρὸς τὰ κεῖθε.

Κατέβη ἀκροπατῶντας τὸ δρομάκι
μ' ἓνα κακὸ προμάντεμα στὸ νοῦ του,
καὶ μὲ τὰ μάτια ἀπάνω στὰ λιθάρια,

ἔφτασε ὡς τὸ σπιτάκι ποῦ εἶχαν ζήσει
μὲ τὴν Ἄννουλα τόσο ἀγαπημένοι,
κ' ἔδῳ καὶ τόσα χρόνια τὰ παιδιὰ του
εἶχανε γεννηθῆ. Μὰ φῶς κανένα
δὲν εἶδε, καὶ δὲν ἄκουσε ὁμιλία,
(μὲς τὴν ὁμίχλη μόνο ξεχωρίζει
κάποια ἀγγελία στὸν τοῖχο, πῶς πουλιόταν.)
Ἔνοιωσε ὁ Ἐνὸχ τὰ πόδια του νὰ τρέμουν,
καὶ τὸ δρομάκι ἐπῆρε πρὸς τὰ κάτω
κάνοντας μαῦρες σκέψεις: «θὰ πεθάναν,
ἢ θὰ θωροῦν ἐμένα πεθαμένο.»
Καὶ κάτω στὸ μικρὸ ἔφτασε λιμάνι,
ζητῶντας μιὰ γνωστὴ ταβέρνα ναῦρει,
μὲ μιὰ ξυλένια πρόσοψη, ρημάδι
ἀπ' τὸν καιρό, σαρακωφαγωμένη.
Ἐνόμιζε πῶς θᾶτανε κλειστή,
μὰ ὁ κάπελας μονάχα εἶχε πεθάνει,
καὶ τὴ συντήραε ἡ χήρα του ἀπὸ τότε,
ἡ Μύριαμ Λέϋν, νὰ βγάνει τὸ ψωμί της.
Χαλοῦσε ὁ κόσμος ἄλλοτε κεῖ μέσα
ἀπ' τὶς φωνὲς τῶν ναυτικῶν, μὰ τώρα
βρισκότανε κατάκλειστη, καὶ μόνο
ἓνα κρεβάτι πρόσμενε κανέναν
περαστικὸ διαβάτη ἀπὸ κεῖ πέρα.
Ἐκεῖ κατάλυσε ὁ Ἐνὸχ μονάχος.

Μὰ ἡ Μύριαμ Λέϋν, φλύαρη καθὼς ἦταν
μονάχο δὲν τὸν ἄφηνε, μὰ πάντα
στὴν κάμαρά του μπαίνοντας διηγόταν
τὰ χρονικὰ τοῦ τόπου, καὶ μὲς τᾶλλα
καὶ τὸ δικό του ἱστόριζε, — τί ὡς ἦταν
ὁ Ἐνὸχ ἀπὸ τὰ βάσανα ἀλλαγμένους,

κατάμαυρος, σκυφτός κι' ἀφανισμένος,
δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ τὸν γνωρίσει.—
Καὶ τοῦ σπιτιοῦ του ἰστόριζε τὴν τύχη,
τὸ θάνατο τοῦ τέκνου του, τὴ φτώχεια,
πῶς φρόντισεν ὁ Φίλιππος γιὰ ὅλα
κ' ἔβαλε τὰ παιδιὰ του στὸ σχολεῖο,
πῶς τόσα χρόνια ἀγάπαγε τὴν Ἄννα,
καὶ κείνη δὲ δεχόνταν νὰ τὸν πάρει,
τὸ γυρισμὸ προσμένοντας τοῦ ἀντρός της·
πῶς τέλος παντρευτῆκαν, κ' ἓνα τέκνο
ἀπόκτησε ἀπ' τὸ Φίλιππον ἀκόμα.
Κι' ὅλα μ' ἀπάθεια τᾶκουγεν ἐκεῖνος
δίχως καμιὰ συγκίνηση νὰ δείχνει,
κι' ἂν ἦτανε κανεὶς μπροστά, θὲ νᾶλλε
πῶς τούτη ἡ ἱστορία, ἐσυγκινοῦσε
περσότερον αὐτὴ ποῦ τὴ διηγόταν
ἢ ἐκεῖνον ποῦ τὴν ἄκουγε· μονάχα
σὰν τέλειωσε καὶ λέει : «δόλιος Ἐνόχ,
ἐχάθηκε καὶ πέθανε στὰ ξένα»,
κουνῶντας τ' ἀσπρισμένο του κεφάλι,
παθητικὰ ἐψιθύρισε ἐκεῖνος :
«ἐχάθηκε καὶ πέθανε στὰ ξένα...»
καὶ πιδ σιγὰ ἀπὸ μέσα του ξανᾶπε :
«ἐχάθηκε καὶ πέθανε στὰ ξένα...»

Μὰ ὁ Ἐνόχ λαχτάραγε νὰ ἰδῆ τὴν Ἄννα :
«ὡς ἦταν νὰ τὴν ἔβλεπα λιγάκι,
νὰ μάθαινα ἂν εἶν' εὐτυχισμένη...»
Κι' ὡς τὸν κατεῖχε ὀλοένα ἐτούτη ἡ σκέψη,
ἓνα θλιμένο βράδυ τοῦ Νοέμβρη,
ἐκίνησε νὰ πάει κατὰ τὸ λόφο.
Ἐκάθισε ἐκεῖ πάνω κ' ἠ ματιά του

ἀπλώθηκε τριγύρω ἀφηρημένη.
Χιλιάδες ἀναμνήσεις στὸ μυαλό του
μ' ἀνείπωτη μιὰ θλίψη τριγυροῦσαν,
μὰ λίγο λίγο κάποιο φῶς ποῦ ἐρχόταν
ἀπὸ τοῦ Φίλιππου τὸ σπίτι πίσω,
τὸν τράβηξεν ὅπως τραβάει ὁ φάρος
τὸ διαβατάριο πουλι καὶ πέφτει
σὰν τυφλωμένω ἀπάνω καὶ χτυπάει,
τῇ δόλια τερματίζοντας ζωὴ του.
Τοῦ Φίλιππου τὸ σπίτι ἦταν χτισμένο
στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ καὶ πρὸς τὸ δρόμο,
κ' εἶχε στὸ πίσω μέρος μιὰ πορτοῦλα,
π' ἄνοιγε σέναν κῆπο μαντρωμένο,
μὲ πρασινάδα μέσα κ' ἓνα πεῦκο·
ἓνα μικρὸ δρομάκι ἦταν τριγύρω,
μὲ βότσαλα στρωμένο, καὶ στὴ μέση
ἐν ἄλλο ποῦ τὸ χώριζε στὰ δύο.
Ὁ Ἐνὸχ τὸ μεσιανὸ πῆρε δρομάκι,
ἐξύγωσε στὸν τοῖχο, καὶ στὸ πεῦκο
ἐκρύφτηκε ἀπὸ πίσω· κ' εἶδε τότε
ἐκεῖνο ποῦ καλύτερα θὲ νᾶταν
ποτέ του νὰ μὴν ἔβλεπεν ὁ μαῦρος!

Φλυτζάνια καὶ σερβίτσια ὄλ' ἀσημένια
λαμποκοποῦσαν πάνω στὸ τραπέζι,
μιὰ ὠραία θαλπωρὴ σκόρπασε τὸ τζάκι,
κεῖδε στὸ τζάκι δίπλα καθισμένο
τὸν ἄλλοτε χαμένο ἀντίζηλό του.
τὸ Φίλιππο, παχύ, καλοζωϊσμένο,
μὲ τὸ μωρό του μὲς τὰ γόνατά του,
καὶ μιὰ κοπέλλα πάνω ἀπὸ τὸν ὄμο
τοῦ δεύτερου πατέρα της νὰ σκύβει,

μιὰ δεύτερη Ἄννα Λῆ, ὅμως λιγάκι
ψηλότερη ἀπὸ κείνηνα, μ' ὦραϊα
κι' ὀλόξανθα μαλλιά· κράταε στὸ χέρι
μιὰ κορδελίτσα μ' ἓνα δαχτυλίδι
καὶ στὸ μικρὸ τὴν κούναγε παιδάκι,
κι' ὡς σήκωνεν ἐκεῖνο νὰ τὴν πιάσει
τὰ παχουλά χερσάκια του, ἐκείνη
τὴν τράβαγε καὶ πάλι, καὶ γελοῦσαν.
Ἄριστερὰ στὸ τζάκι ἀκουμπισμένη
στεκόταν ἢ μητέρα, μὲ καμάρι
θωρῶντας τὸ μικρὸ της, καὶ γυρνῶντας
στὸ γυιὸ της κάθε τόσο, ποῦ κοντά της
ψηλός, καλοδεμένος, ἐκαθόταν,
καὶ λέγοντάς του σίγουρα γιὰ κάτι
ποῦ τὸν εὐχαριστοῦσε, γιὰτὶ ἐκεῖνος
τὴν ἄκουγε νὰ λέει κι' ὄλο γελοῦσε.

Καὶ τώρα ποῦ ὁ νεκρὸς ἀναστημένος
ἔβλεπε τὴ γυναῖκα του ποῦ πιὰ
δὲν ἦτανε δική του, τὸ μωράκι
ποῦ κ' ἐκεῖνο δὲν ἦτανε δικό του,
στὰ πόδια τοῦ πατέρα του νὰ παίζει,
κι' ὅλη τὴ θαλπωρὴ καὶ τὴ γαλήνη
μέσα στὸ σπίτι αὐτὸ νὰ βασιλεύει,
καὶ τὰ δικά του τὰ παιδιά γερὰ κι' ὦραϊα,
κι' αὐτὸν τὸν ἄλλον Κύριο μὲς τὸ σπίτι,
μὲ τὴν ἀγάπην ὅλη τῶν παιδιῶν του,
μ' ὄλο ποῦ τᾶχε ἀκούσει ἀπὸ τὴ Μύριαμ,
τὰ πόδια του λυγίσαν, καὶ στὸ δέντρο
στηρίχτηκε μὲ φόβο μὴν τοῦ φύγει
καμιὰ ἄγρια κραυγὴ ποῦ θὰ χαλοῦσε
σὲ μιὰ στιγμή σὰν φύσημα τῆς μοίρας,

μὴν οἰκογένεια τόσο εὐτυχισμένη.
 Σιγὰ σιγὰ πισόστρεψε σὰν κλέφτης,
 ἀνάλαφρα πατῶντας νὰ μὴν τρίξουν
 τὰ βότσαλα, στοῦ περβολιοῦ τὸν τοῖχο
 ἀκουμπῶντας μὴ σωριαστῆ καὶ πέσει,
 ἔφτασε στὴν αὐλόπορτα, ἀνοίγει
 σιγὰ σιγὰ, καὶ βγαίνοντας τὴν κλείνει,
 ἀκόμα μαλακώτερα, σὰ νᾶταν
 ἢ πόρτα μιανῆς κάμαρας ἀρρώστου,
 κ' ἔξω στὸν ἔρμο δρόμο ξαναβγῆκε.
 Κ' ἐκεῖ τὰ γόνατά του ὡς δὲν βαστοῦσαν
 σωριάστη κατὰ γῆς καὶ προσευχήθη,
 τὰ δάχτυλά του μπήχνοντας στὸ χῶμα.
 « Πῶς νὰ βαστήξω Θεέ μου τέτοιον πόνο!...
 Γιατὶ μὲ πῆραν Θεέ μου ἀπὸ καὶ πέρα ;...
 Θεέ μεγαλοδύναμε, Σωτήρα,
 ποῦ μ' ἔσωσες στὸ ἔρημο νησί μου,
 στὴ μοναξιά μου βόηθα με Πατέρα,
 δόσε μου λίγη δύναμην ἀκόμα,
 νὰ μὴν τὸ πῶ, ποτὲ νὰ μὴν τὸ μάθῃ,
 ποτὲ νὰ μὴν ταράξω τὴν γαλήνη
 αὐτῆς καὶ τῶν παιδιῶν μου.—καὶ σὲ κεῖνα
 δὲν πρέπει νὰ μιλήσω; δὲ μὲ ξέρουν...
 —"Ὁχι, ποτέ· μορεῖ νὰ προδινόμουν.
 Οὔτ' ἓνα πατρικὸ φιλι γιὰ μένα
 ἀπ' τὴ γλυκεῖα κοροῦλα μου ποῦ μοιάζει
 τόσο πολὺ τῆς μάνας της, καὶ μήτε
 ἀπ' τὸ χρυσὸ τ' ἀγόρι μου, τὸ γυιό μου!»
 Τότε ἡ μιλιὰ τὸν ἄφησε κι' ὁ νοῦς του
 κ' ἔμεινε σὰ χαμένος· μὰ ὡς σηκώθη
 καὶ τὸ θλιμένο πῆρε μονοπάτι
 γιὰ νὰ γυρίσει στὸ ἔρμο του κονάκι,

μουρμούριζε ἀπὸ μέσα του στὸ δρόμο,
σὰν τραγουδιοῦ ἐπωδὸ : «νὰ μὴν τὸ μάθη,
νὰ μὴν τὸ πῶ ποτέ, νὰ μὴν τὸ μάθη...
ποτέ της νὰ μὴ μάθη, νὰ μὴ μάθη...»

Δὲν ἦταν ἐντελῶς δυστυχημένος,
παρακαλοῦσε τὸ Θεό, κ' ἡ πίστη,
κ' ἡ ἀστέρευτη πηγὴ τῆς θέλησής του,
τοῦ δυναμῶναν τὴν ψυχὴ, καὶ ζοῦσε
πιο πάνω ἀπὸ τὴν πίκρα αὐτοῦ τοῦ κόσμου,
σὰν μιὰ πηγὴ γλυκοῦ νεροῦ ποῦ ἀπάνω
στὴν ἀρμυρὴ τῆ θάλασσα ἀναβρῦζει.
Κι' ὡς ἦτανε περήφανος ὁ Ἐνόχ,
μὴ θέλοντας ποτέ του ἐλεημοσύνη,
ἐδούλευε νὰ βγάζει τὸ ψωμί του.
Γνώριζε τόσες τέχνες, ποῦ μπορούσε
τὸ μαραγκὸ νὰ κάνει, καὶ βαρέλια,
γιὰ τοὺς ψαράδες δίχτυα, ἢ νὰ βοηθάει
νὰ σέρνουν ἔξω στὴ στεριά τὶς βάρκες,
κ' ἐκέρδιζε ὅσα τοῦφθαναν νὰ ζήσει.
Μὰ στὴ δουλειὰ γιὰ τὸν ἑαυτό του μόνο,
δὲν εὔρισκε εὐχαρίστηση καμία,
χωρὶς ἐλπίδα ἔτσι νὰ δουλεύει,
δὲν τοῦκανε καρδιά· κι' ὡς ἕνας χρόνος
ἐπέρασε ἀπ' τοῦ γυρισμοῦ τῆ μέρα,
μιὰ κούραση βαρειά ἄρχισε νὰ νοιώθει
σὰν τὸ σαράκι ὀλοένα νὰ τὸν τρώει·
καὶ πιά νὰ βγῆ ἀπ' τὸ σπίτι δὲν μπορούσε,
σῆνα σκαμνὶ καθόταν ὅλη μέρα,
ὡς ποῦ ἔπεσε στὸ τέλος στὸ κρεβάτι.
Κι' ὁ Ἐνόχ γενναῖα ἐστάθη στὴν ἀρρώστεια·
ὡς ἀντικρῦζει ὁ ναυαγὸς ἀπάνω

στή μανιασμένη θάλασσα τὴ βάρκα
ποῦ τὴν ἐλπίδα τῆς ζωῆς τοῦ φέρνει,
ἔτσι κι' αὐτὸς τὸ θάνατο θωροῦσε
σὰ λυτρωτὴ καὶ τέρμα τῶν δεινῶν του.
Τέλος μιὰ μέρα νοιώθοντας ὁ Ἐνὸχ
πῶς λίγο ἀκόμα τοῦμελλε νὰ ζήσει,
ἐφώνησε τὴ Μύριαμ καὶ τῆς εἶπε:
«Ἐχω ἓνα μυστικὸ κυρά μου, — μόνο
πρὶν σοῦ τὸ ἴπῳ, ὀρκίσου στὸ Εὐαγγέλιο
πῶς δὲ θὰ πῆς μιὰ λέξη πρὶν πεθάνω.»
«Τί λές; ἐφώνησε ἡ καλὴ γυναῖκα,
Ἔτσι πεθαίνουν; τ' εἶν' αὐτά! Στὸ λέω
ἐγώ, θὰ δῆς πῶς ὅλα θὰ περάσουν».
«Ὀρκίσου στὸ Εὐαγγέλιο,» τῆς ξανάπε
μὲ σοβαρότητα ὁ Ἐνόχ· κ' ἡ Μύριαμ
ὀρκίστη τρομαγμένη στὸ Εὐαγγέλιο.
Τότε ὁ Ἐνόχ στηλώνοντας τὸ βλέμμα
ἀπάνω τῆς τῆς λέει: «Γιὰ πὲς μου Μύριαμ,
τὸν γνῶριζες καλὰ τὸν Ἔνοχ Ἄρντεν;»
«Τὸν Ἄρντεν, ἄν τὸν γνῶριζα, τοῦ λέει,
ἀπὸ μακρὰ σὰν πρόβαλλε στὸ δρόμο
μὲ τὸ κεφάλι του ψηλά, καὶ δίχως
νὰ τότε νοιάζει ἐκείνον, γιὰ κανένα.»
Ἄργα καὶ θλιβερὰ ὁ Ἐνόχ τῆς εἶπε:
«Τώρα ἔχει σκύψει κάτω τὸ κεφάλι
δίχως κανεὶς νὰ νοιάζεται γι' αὐτόνε.
Θαροῦ πῶς δὲ μοῦ μένει πιά νὰ ζήσω
ἀπάνω ἀπὸ τρεῖς μέρες.— Ἔ κυρά μου,
ἐγώ μαι ὁ Ἐνόχ!» — «Ἐσύ ἴσαι ὁ Ἄρντεν;
ἐφώνησε ἡ γυναῖκα τρομαγμένη,
δὲν εἶναι δυνατόν, τὸ βάδισμά του
ἦταν ἀλλοιώτικο, θυμᾶμαι, κ' ἦταν

ψηλότερος ἐκεῖνος ἀπὸ σένα.

Κι' ἀπάντησε ὁ Ἐνόχ: — «νὰ καταντίσω
σ' αὐτὸ τὸ χάλι μοῦγραφεν ἢ μοῖρα,
ἢ μοναξιά μὲ τσάκισε κι' ὁ πόνος·
κι' ὅμως ἐγὼ ἔμαι ὁ ἄντρας ποῦχε πάρει,
— μὰ δυὸ φορὲς τὸνομα αὐτὸ ἔχει ἀλλάξει—

ἐγὼ τὴν πρωτοπῆρα αὐτὴ ποῦ πῆρε
τὸ Φίλιππο τὸ Ρέϋ, κάθησε κι' ἄκου.»

Κι' ὅλα τῆς τὰ διηγῆθη, πῶς ἐγένη
τὸ νανάγιο, πῶς ἔζησε μονάχος
στὸ ἔρημο νησί του τόσα χρόνια,
πῶς γύρισε, πῶς εἶδε τὴν Ἄννουλα,
τὰ παιδιὰ του, στοῦ Φίλιππου τὸ σπίτι
καὶ τίποτα δὲν εἶπε σὲ κανένα.

Κι' ὅσο ἄκουγεν ἢ Μύριαμ, τόσο τρέχαν
τὰ δάκρυά της ποτάμι, κ' ἡ καρδιά της
τὴν ἔσπρωχνε νὰ βγῆ μὲς τὸ λιμάνι
τὸ γυρισμὸ τοῦ Ἐνόχ νὰ διαλαλήσει
κι' ὅλες τὶς συμφορὲς ὁποῦ εἶχε πάθη,
μὰ ὡς ὄρκο τοῦ εἶχε δώσει τὸν σεβάστη.

Μὲ πόνο τὸν ἐρώτησε μονάχα:

«τουλάχιστον δὲ θέλεις τὰ παιδιὰ σου
νὰ ἰδῆς προτοῦ πεθάνεις, ἄφησέ με
νὰ πάω νὰ σοῦ τὰ φέρω», κ' ἐσηκώθη
ἔτοιμη εὐθύς νὰ πάει νὰ τοῦ τὰ φέρει,
τί σὰν νὰ τῷθελε ὁ Ἐνόχ τῆς φάνη.

Μὰ ἐκεῖνος τὴν ἐμπόδισε καὶ εἶπε:

«Κυρά, μὴ θές νὰ μὲ λυγίσεις τώρα
στὸ τέλος· τὴν ἀπόφαση ποῦ πῆρα,
ἄσε νὰ τὴν κρατήσω ὡς νὰ πεθάνω·
κάθισε πάλι κι' ἄκουσε ὅσο ἀκόμα
ἔχω δυνάμεις νὰ μιλῶ.— Σοῦ ἀφήνω

στερνὴ παραγγελιὰ σὰν ἀνταμώσεις
 τὴν Ἄννα, τὴ χρυσῇ μου γυναικοῦλα,
 πῶς πάντα νὰ τῆς πῆς τὴν εὐλογοῦσα,
 τὴ λάτρευα, κι' ὡς τὴ στιγμὴν ἐτούτη
 ποῦ φεύγω γιὰ τὸ αἰώνιο μου ταξεῖδι,
 ἢ ἀγάπη μου ἀνάλλαχτη ἀπομένει,
 σὰν τὸν καιρὸ ποῦ ζούσαμε μαζῆ.
 Καὶ στὴ γλυκειὰ κοροῦλα μου νὰ πῆς
 πουεῖδα τῆς μάνας της νὰ μοιάζει τόσο,
 πῶς ἔκλεισα εὐλογῶντας τὴν τὰ μάτια·
 τὸ ἴδιο καὶ στ' ἀγόρι μου νὰ πῆς,
 στὸ γιό μου. Καὶ στὸ Φίλιππον ἀκόμα
 νὰ πῆς, κι' αὐτὸς ἄς εἶν' εὐλογημένος!
 Ἦτανε πάντα τόσο εὐγενικός,
 τόσο καλὸς γιὰ μᾶς!.. Μ' ἂν τὰ παιδιὰ μου
 ποῦ μόλις ζωντανὸ μ' εἶχαν γνωρίσει,
 θελήσουν νὰ μὲ δοῦν καὶ πεθαμένο,
 ἐγὼ εἶμαι ὁ πατέρας τους κι' ἄς ἔρθουν.
 Ὅμως ἐκείνη νὰ μὴ ῥθῆ, δὲν πρέπει
 θὰ τῆς ταράζει πάντα τὴ ζωὴ της
 ἢ πεθαμένη μου μορφῆ.— Καὶ τώρα,
 ἕνας μονάχα μένει ἀπ' τοὺς δικούς μου
 τὸν ὕστατο ἀσπασμὸ γιὰ νὰ μοῦ δώσει:
 ἐτοῦτο τὸ μπουκλάκι· τῶγε κόψει
 ἀπ' τοῦ μικροῦ μου τὸ κεφάλι ἢ Ἄννα
 τὴ μέρα ποῦφυγα, καὶ τὸ εἶχα πάντα
 γιὰ φυλαχτὸ μαζῆ μου, καὶ στὸν τάφο
 λογάριαζα μαζῆ μου νὰ τὸ πάρω·
 μὰ τώρα ἀλλάζω γνώμη, γιὰτὶ θᾶναι
 στὸν οὐρανὸ ἀγγελουῖδι τὸ μικρό μου
 καὶ θὰ τὸ ἰδῶ. Πᾶρτο λοιπὸν καὶ δός' το
 τῆς Ἄννας σὰν πεθάνω, γιὰ νὰ τῶχει

παρηγοριά κι' απόδειξη πῶς εἶμαι
ἐγὼ ὁ Ἐνόχ.

Σταμάτησε· κ' ἡ Μύριαμ
κουνῶντας τὸ κεφάλι τοῦ ὑποσχέθη.
Κ' ἐκεῖνος πάλι στήλωσε τὸ βλέμμα
ἀπάνω της, τῆς τὰ ξανᾶπαν ὄλα,
κ' ἐκείνη, ἄλλη μιὰ φορὰ ὑποσχέθη
νὰ κάνει ὄλα ὅσα ὁ Ἐνόχ τῆς εἶπε.

ἀφνου τὴν τρίτη νύχταν ἀπὸ τότε,
καθὼς ἀσάλευτος ὁ Ἐνόχ κοιμῶταν,
κ' ἡ Μύριαμ ἀγρυπνοῦσε στὸ πλευρό του,
ἀκούστηκε ἀπ' τὴ θάλασσα μιὰ ἀντάρα,
ποῦ ὄλα τὰ σπίτια ἐτρίξαν στὸ λιμάνι.
Ξυπνάει, πετιέται ὀρθὸς ἀπ' τὸ κρεβάτι,
ἀπλώνει ὀμπρὸς τὰ χέρια καὶ φωνάζει
μὲ μιὰ ἄγρια φωνή: «ἕνα καράβι!...
ἕνα καράβι!... σώθηκα!...», κ' εὐθὺς
ξανάπεσε, καὶ πιά δὲν ξαναμίλησε.

Ετσι ὥραϊα πέταξε ἡ ψυχὴ του,
ἢ ἀγνή κ' ἠρωϊκὴ, κι' ὅταν τὸν θάψαν,
δὲν εἶχε ξαναἰδῆ τὸ λιμανάκι,
παρόμοια μεγαλόπρεπη κηδεῖα!

Andante.

The musical score is written for piano and consists of two staves. The top staff is in treble clef and the bottom staff is in bass clef. The key signature is two flats (B-flat and E-flat), and the time signature is 3/4. The tempo marking is "Andante." The music begins with a treble clef and a bass clef. The right hand starts with a quarter note G4, followed by a quarter note A4, and then a quarter note B4. The left hand starts with a quarter note G2, followed by a quarter note A2, and then a quarter note B2. The music continues with various notes and rests, including slurs and ties. The piece ends with a double bar line and a repeat sign.